

□ JOZEF IN DE RIMBOE □
DOOR SARA OUDSTEIJN—BOUTERSE.

NOG thee?"
„Dankje, het is wel erg lekker, maar...."
„Stik!"
„Bijzonder vriendelijk, maar dat is ook al niet erg, alleen zou ik...."
„Ja, ja, ik weet het al."

„Alleen zou ik je willen vragen," ging met sterker betoning de kalme stem van Paul Verhallen verder „waarom is je thee zoo bijzonder lekker, waarom lijkt je huis wel een beestenstal en waarom zie jij er zelf uit, alsof je dit leventje het eenig-mogelijke vindt, waarom...."

„Hou op." Een magere, verbruinde hand maakte een verveeld gebaar van ongeduld en in weerzin wendde Bart van Geen zijn geel-bleeke gezicht.

Maar de ander schoof iets nader, in zijn krakenden rottanstoel, en er kwam deernis in zijn stem toen hij, zachter, zei: „Bart, jongen, dat gaat toch niet langer zoo." Norsch-onverschillig trok Bart de schouders op, maar de kaken, onder de opvallend witte ooren, bewogen zichtbaar.

„Kerel, je gaat er onder door, de hoeveelste keer is het nu al dat ik je zoo belabberd aantref, dat houdt immers geen sterveling uit!"

Er kwam geen antwoord en in dit zwijgen keek Verhallen, de jonge geoloog, naar de vermagerde hand, die doelloos heen-streek over de zij-leuning van den scheef-gezakten rottanstoel: een bedwongen nervositeit verrieden de donkere aderkorden, die zich spanden.

In het kleine voorgalerijtje broeide nog de hitte van een zengend-heeten tropen-dag, maar buiten zonk al een mildere glans van den naderenden avond over de eenzame rimboeboomen.

Dan, met een ruk, en de pooten van den ouden stoel bogen door onder dit plotseling geweld, zat Bart recht overeind; in den wijden, slobberigen val van de verkreukelde pyama erkende het verzwakte lichaam een ontstellende vermagering. Een pijnlijk medelijden neep den ander, toen Bart begon, met zijn stem, die door het vele chinine slikken dof- en hard-klinkend was: „Paul, als je wat voor me doen wilt, hou je mond dan, laat me met rust. Ik ben ziek geweest, ik zie er bedonderd uit, het kan allemaal waar zijn, maar het is nou eenmaal niet anders. 't Zal wel weer goed komen, als je me maar tijd laat, ik zal tenslotte wel wennen aan het klimaat." Zijn mondhoecken trokken neer, een voozig rood was langzaam-aan opgekropen naar het vochtige voorhoofd, over de kloppende slapen.

„Jullie meenen het allemaal goed met me, Mac-Arthur heeft nachten bij me opgezeten en ik blijf er hem eeuwig dankbaar voor, maar nou ik